

3. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στή συνομιλία Του με τή Σαμαρείτιδα ὁ Χριστός ἀποκάλυψε τή μεγάλη ἀλήθεια, πῶς ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα καὶ πρέπει νὰ τὸν λατρεύουμε πνευματικά. Δυστυχῶς, πολὺ συχνά, οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτὴ τὴ σημαντικὴ διδασκαλία καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸ Θεὸ μὲ τρόπο ὑλιστικό, πολλές φορές τυπικὸ καὶ φλύαρο.

Μέσα στὸ Εὐαγγέλιο ἔχομε δοσμένο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ τὸ σχέδιο μιᾶς προσευχῆς, πού, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Κύριος, ὀνομάζεται «Κυριακὴ». Εἶναι ἡ γνῶστί προσευχή τοῦ «Πάτερ ἡμῶν . . .»

Τὸ κείμενο τῆς Κυριακῆς προσευχῆς εἶναι :

*« Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου·
ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου· γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·
καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς
ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ
ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν».*

(Ματθ. στ', 9-13)

Ἑρμηνεία τῆς προσευχῆς :

*Πατέρα μας, ποὺ εἶσαι στοὺς οὐρανοὺς, ἃς ἁγιασθῇ τὸ ὄνομά Σου
κι ἃς ἐλθῇ ἡ βασιλεία Σου, ἃς γίνῃ τὸ θέλημά Σου, ὅπως πάνω
στον οὐρανὸ ἀπ' τοὺς ἀγγέλους Σου ἔτσι καὶ δῶ κάτω στὴ γῇ ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ψωμί, ποὺ μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσουμε,
δός μας το σήμερα καὶ συγχώρεσέ μας ὅλα τὰ σφάλματα, ὅπως καὶ
μεῖς μὲ τὴ σειρὰ μας πρέπει νὰ συγχωρέσωμε ἐκείνους ποὺ μᾶς
ἀδίκησαν καὶ Σὲ παρακαλοῦμε μὴ μᾶς βάλῃς σὲ πειρασμούς, ἀλλὰ
σῶσέ μας ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ πονηροῦ. Ἀς γίνῃ.*

Ἡ Κυριακὴ προσευχή μέσα στὶς λιγοστὲς τῆς φράσεις κλείνει ἓναν ὁλόκληρο κόσμον συναισθημάτων. Εἶναι μιὰ συνομιλία τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸν πατέρα, γεμάτη ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη γιὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ποὺ νὰ μὴν περιέχεται στὴ συνομιλία αὐτὴ τοῦ πιστοῦ

πρὸς τὸ Θεό. Ἡ λαχτάρα τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ κατέβῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ, εἶναι μιὰ πανάρχαια δίψα. Παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ στὴν Κυριακὴ προσευχὴ νὰ τηρηθῇ τὸ θέλημά Του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν γίνῃ αὐτό, τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων θὰ πάψῃ νὰ τὶς ρυθμίζῃ τὸ μίσος καὶ τὸ συμφέρον, θὰ βασιλέψῃ στὴ γῆ ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ πνευματικὰ αἰτήματα, ὁ χριστιανός, γνωρίζοντας πὼς δὲν εἶναι μόνο ψυχὴ ἀλλὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ σῶμα, γυρεύει ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήσῃ. Χωρὶς πλεονεξία, μὲ σοβαρότητα, ζητεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ ὁ ἄνθρωπος τὸ καθημερινὸ ψωμί.

Ὑστερα δηλώνει στὸ Θεὸ πὼς ἔχει ξεχάσει τὶς παραλείψεις τῶν ἄλλων ἀπέναντί του καὶ τὸν παρακαλεῖ, στὴν ἀγάπη καὶ τῇ μακροθυμίᾳ του, νὰ τοῦ συγχωρέσῃ κάθε ἁμάρτημα.

Τὸν παρακαλεῖ τέλος νὰ μὴν τὸν βάλῃ σὲ πειρασμοὺς γιατί, σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶναι, κινδυνεύει νὰ κυλήσῃ πρὸς τὸ κακό. Κι ἡ προσευχὴ κλείνει μὲ τὴν πανάρχαια βιβλικὴ λέξη «Ἀμήν», ποὺ σημαίνει, ὥς γίνῃ ἡ μακάρι νὰ γίνῃ.

